

Maria Majdowa

Siemiechów, pow. Łask. Stanowiska 2 i 5

Informator Archeologiczny : badania 4, 131-132

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stanowisko 1

Odsłonięto całe piecowisko hutnicze z pozostałością 97 dymarskich pieców. Piecowisko posiadało charakter tzw. zorganizowany dwóch ciągów czwórek. W ciągu prawym było zbudowane 47, w lewym 50 pieców. Każdy z ciągów rozpoczynał się pojedynczą kotlinką.

Stanowisko 2

Zbadane całe piecowisko z pozostałościami 85 dymarskich pieców hutniczych. Piecowisko posiadało charakter zorganizowany dwóch ciągów czwórek. W ciągu prawym znajdowało się 45, w lewym 40 pieców. Obydwa ciągi rozpoczynały się 1 kotlinką. Badane piecowiska były w dużym stopniu zniszczone. Stanowisko Radkowice 2, posiadało stopień zniszczenia w około 90 proc. W szeregu przypadków lokalizację pieca można tu było ustalić w oparciu o ślad zabarwienia lub przepalenia lessu pod dnem pieca.

W warstwie piecowiska nie znaleziono żadnych materiałów towarzyszących pozwalających na dokładniejsze datowanie. W oparciu o typ pieca dymarskiego oraz odkrytego piecowiska ustalamy chronologię badanych stanowisk na okres wpływów rzymskich.

SIEMIECHÓW, pow. Łask

Muzeum Regionalne w Pabianicach

Stanowiska 2 i 5

Badania prowadziła mgr Maria Majdowa. Finansował WKZ w Łodzi. Pierwszy sezon badań. Osady z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko 2

Obiekt znajduje się na wzgórzu zw. „Piekło”, w odległości około 3 km na południe od wsi Siemiechów. Badania miały charakter rozpoznawczy. Na szczycie wzgórza założono 2 wykopy sondażowe o wymiarach 33,5 x 0,70 m i 6,5 x 2 m. Odkryto 3 jamy, z których dwie, dużych rozmiarów można interpretować jako obiekty mieszkalne. Wypełnisko jam stanowiła ciemna, przepalona ziemia, zawierająca ceramikę, polepę i fragmenty kości zwierzęcych.

Ceramikę reprezentują ułamki naczyń w formach zaokrąglonych, niestarannie gładzone lub chropowate. Obok nich występują fragmenty naczyń wazowatych, czarnych, gładkich, na nóżce. Wśród licznych ułamków ceramiki jeden tylko pochodził z naczynia toczonego na kole.

Do ciekawszych obiektów odkrytych na stanowisku 2 zaliczyć można 2 piece glinane. Miały one kształt niskich przysadzistych walców zbudowanych z ogromnych brył polepy. Wnętrze pieca I było puste, tworzyło rodzaj komina. Wymiary pieców: I w przekroju poziomym 73 x 59 cm, wysokość 40 cm, II w przekroju poziomym 60 cm (średnica) wysokość 24 cm. Ceramika znaleziona w badanej osadzie pozwala ją datować na młodszy podokres rzymski. Prace wykopaliskowe na stanowisku 2, zaledwie rozpoczęte w bieżącym roku, planuje się prowadzić w następnym sezonie.

Stanowisko 5

Badania rozpoczęto na stoku niewielkiego wzgórza, opadającego w stronę Warty, w odległości około 0,5 km na północ od wsi Siemichów. Bezpośrednią przyczyną prac było zgłoszenie miejscowego gospodarza o wyorywanych zabytkach. Przebadano 114 m² powierzchni, w rezultacie czego odkryto osadę całkowicie zniszczoną przez orkę. Ogromne ilości fragmentów ceramiki pochodzą prawie wyłącznie z dużych naczyń grubościennych o powierzchni chropowatej i są typowe dla kultury weneckiej w okresie wpływów rzymskich. Tegoroczne prace wykazały, że zniszczone stanowisko nie kwalifikuje się do dalszych badań.

SKIWY MAŁE, pow. Siemiatycze Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku

Badania prowadził mgr Jan Jaskanis. Finansowało Muzeum Okręgowe w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Kurhan z późnego podokresu rzymskiego.

W pobliżu zbadanego w 1966 r. kurhanu typu „rostołckiego”, zbadano w 1970 r. drugi kurhan częściowo uszkodzony wskutek upraw rolnych. Stanowisko to znajdowało się w odległości około 800 m na północ od cmentarzyska okresu późnorzymskiego w Cecelach, ulokowane na lekkim wzniesieniu, od wschodu i południa okolonym łąkami i doliną strumyka.

Zbadany w 1970 r. kurhan liczył około 25 m średnicy i około 2,5 m wysokości. Rozpoznano następujące elementy konstrukcyjne: płaszcz kamienny zachowany głównie w partiach przybrzeżnych części północno-wschodniej i wschodniej, część ziemną nasypu, który usypany był z miążkiego piasku oraz kolisty w planie rdzeń kamienny średnicy około 6 m, zalegający w centrum nasypu. Rdzeń ułożony był z dużych głazów. Złożyły się nań około 3—4 warstwy. W części północnej i wschodniej, rdzeń był znacznie zniszczony na skutek wybierania kamieni. W obrębie wspomnianej konstrukcji, w czterech miejscach wystąpiły skupiska palonych kości ze spalenizną i ułamki przedmiotów z brązu i szkła.